

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

25. november 2020*

»Appel – karteller – de europæiske markeder for varmemestabilisatorer baseret på tin, epoxideret sojaolie og estere – fastsættelse af priser, opdeling af markeder og udveksling af følsomme forretningsoplysninger – anvendelse af loftet på 10% af omsætningen på en af de enheder, som virksomheden udgøres af – annullation af afgørelsen om ændring af bøden fastsat i den oprindelige beslutning, der fastslår overtrædelsen – bøder – begrebet »virksomhed« – solidarisk ansvar for betalingen af bøden – ligebehandlingsprincippet – bødens forfaldsdato i tilfælde af ændring«

I sag C-823/18 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 27. december 2018,

Europa-Kommissionen ved T. Christoforou, P. Rossi og V. Bottka, herefter ved P. Rossi og V. Bottka, som befuldmægtigede,

appellant,

den anden part i appelsagen:

GEA Group AG, Düsseldorf (Tyskland), ved Rechtsanwältin C. Wagner og I. du Mont,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev (refererende dommer), Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Anden Afdeling, og dommerne A. Kumin, T. von Danwitz og P.G. Xuereb,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: fuldmægtig M. Longar,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. februar 2020,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 4. juni 2020,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

- 1 Europa-Kommissionen har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 18. oktober 2018, GEA Group mod Kommissionen (T-640/16, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2018:700), hvorved Retten annullerede Kommissionens afgørelse C(2016) 3920 final af 29. juni 2016 om ændring af Kommissionens beslutning K(2009) 8682 endelig af 11. november 2009 om en procedure i henhold til artikel 81 [EF] og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/38589 – Varmestabilisatorer) (herefter »den omtvistede afgørelse«).

I. Retsforskrifter

- 2 Artikel 23, stk. 2 og 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [...] artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EFT 2003, L 1, s. 1) bestemmer:

»2. Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger bøder, hvis de forsætligt eller uagtsomt:

- a) overtræder [...] artikel 81 [EF] eller 82 [EF], eller
- b) handler i strid med en beslutning om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 8, eller
- c) undlader at efterkomme et tilsagn, der er gjort bindende ved beslutning i henhold til artikel 9.

Bøden kan for hver af de virksomheder, som har deltaget i overtrædelserne, ikke overstige 10% af den samlede omsætning i det foregående regnskabsår.

Hvis en overtrædelse begået af en virksomhedssammenslutning vedrører medlemsvirksomhedernes aktiviteter, kan bøden ikke overstige 10% af summen af den samlede omsætning for de medlemmer, der er aktive på det marked, der er berørt af den af virksomhedssammenslutningen begåede overtrædelse.

3. Ved fastlæggelse af bødens størrelse skal der tages hensyn til både overtrædelsens grovhed og varighed.«

- 3 Artikel 25, stk. 5, i nævnte forordning har følgende ordlyd:

»Forældelsesfristen løber på ny efter hver afbrydelse. Forældelsesfristen udløber dog senest den dag, hvor der er forløbet en periode svarende til den dobbelte forældelsesfrist, uden at Kommissionen har pålagt en bøde eller tvangsbøde; denne periode forlænges med den tid, hvor forældelsen har været stillet i bero i henhold til stk. 6.«

II. Tvistens baggrund og den omtvistede afgørelse

- 4 Sagens baggrund blev fremstillet i den appellerede doms præmis 1-23 og kan sammenfattes som følger.

- 5 GEA Group AG (herefter »GEA«) er resultatet af en fusion mellem Metallgesellschaft AG (herefter »MG«) og et andet selskab, som fandt sted i 2005. MG var et holdingselskab, der før 2000 direkte eller gennem datterselskaber ejede Chemson Gesellschaft für Polymer-Additive mbH (herefter »OCG«) og Polymer-Additive Produktions- und Vertriebs GmbH (herefter »OCA«).

- 6 Den 17. maj 2000 solgte MG OCG, hvis navn blev ændret til Aachener Chemische Werke Gesellschaft für glastechnische Produkte und Verfahren mbH (herefter »ACW«).

- 7 Efter opløsningen af OCA i maj 2000 blev dette selskabs aktiviteter overtaget af et selskab, der fra den 30. august 2000 blev benævnt Chemson Polymer-Additive AG (herefter »CPA«), og som på datoen for afsigelsen af den appellerede dom ikke længere tilhørte den koncern, hvori GEA var holdingselskab.

A. Beslutningen fra 2009

- 8 Ved sin beslutning K(2009) 8682 endelig af 11. november 2009 om en procedure i henhold til artikel 81 [EF] og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/38589 – Varmestabilisatorer) (herefter »beslutningen fra 2009«) fastslog Kommissionen, at et vist antal virksomheder havde overtrådt artikel 81 EF og artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3, herefter »EØS-aftalen«) ved at have deltaget i to komplekser af konkurrencebegrænsende aftaler og former for samordnet praksis, der dækkede hele EØS-området, og som vedrørte dels sektoren for varmemestabilisatorer baseret på tin, dels sektoren for varmemestabilisatorer baseret på epoxideret sojaolie og estere (herefter »ESBO/estere-sektoren«).
- 9 I henhold til artikel 1, stk. 2, litra k), i beslutningen fra 2009 blev GEA af Kommissionen holdt ansvarlig for overtrædelser, som var blevet begået på markedet for ESBO/estere-sektoren mellem den 11. september 1991 og den 17. maj 2000.
- 10 GEA blev fundet ansvarlig for hele overtrædelsesperioden i sin egenskab af MG's efterfølger for de overtrædelser, som OCG havde begået mellem den 11. september 1991 og den 17. maj 2000, og de overtrædelser, som OCA havde begået mellem den 13. marts 1997 og den 17. maj 2000.
- 11 Endvidere blev ACW i sin egenskab af OCG's efterfølger pålagt sanktioner dels for den overtrædelse, som OCG havde begået under hele overtrædelsesperioden, dvs. mellem den 11. september 1991 og den 17. maj 2000, dels for den overtrædelse, som OCA havde begået mellem den 30. september 1999 og den 17. maj 2000, hvor OCG ejede 100% af aktierne i OCA.
- 12 CPA blev i sin egenskab af OCA's efterfølger pålagt sanktioner dels for den overtrædelse, som OCA havde begået mellem den 13. marts 1997 og den 17. maj 2000, dels for den overtrædelse, som OCG havde begået mellem den 30. september 1995 og den 30. september 1999, hvor OCA ejede 100% af aktierne i OCG.
- 13 Artikel 2 i beslutningen fra 2009 har følgende ordlyd:
- »[...]
- For overtrædelserne/overtrædelserne på markedet for ESBO/estere [...] pålægges følgende bøder:
- [...]
- 31) [GEA], [ACW] og [CPA] hæfter solidarisk [...] for et beløb på 1 913 971 EUR.
- 32) [GEA] og [ACW] hæfter solidarisk [...] for et beløb på 1 432 229 EUR.
- Bøderne skal betales i euro inden tre måneder fra datoen for meddelelsen af denne beslutning [...]«.
- 14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. januar 2010 anlagde GEA et annullationssøgsmål til prøvelse af beslutningen fra 2009.
- 15 Ved dom af 15. juli 2015, GEA Group mod Kommissionen (T-45/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:507), frifandt Retten Kommissionen. Denne dom blev ikke appelleret.

B. Afgørelsen fra 2010

- 16 Den 15. december 2009 henledte ACW Kommissionens opmærksomhed på, at den bøde, som ACW var blevet pålagt i beslutningen fra 2009, oversteg det tilladte loft på 10% af selskabets omsætning i henhold til artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003.
- 17 Under disse omstændigheder vedtog Kommissionen den 8. februar 2010 afgørelse K(2010) 727 endelig om ændring af beslutningen fra 2009 (herefter »afgørelsen fra 2010«).
- 18 I afgørelsen fra 2010 fastslog Kommissionen, at den bøde, som ACW var blevet pålagt in solidum med på den ene side GEA og CPA og på den anden side GEA, oversteg loftet på 10% af selskabets omsætning, således at beslutningen fra 2009 skulle ændres.
- 19 I afgørelsen præciserede Kommissionen ligeledes, at den bøde, som GEA og CPA var blevet pålagt, skulle forblive uændret, men at den bøde, som ACW var blevet pålagt, skulle nedsættes, og at afgørelsen fra 2010 ikke havde nogen betydning for de øvrige adressater for beslutningen fra 2009.
- 20 Artikel 1 i afgørelsen fra 2010 ændrede artikel 2, stk. 2, i beslutningen fra 2009 som følger:
- »Artikel 2, [stk. 2, nr.] 31), affattes således:
- »31.a) [GEA], [ACW] og [CPA] hæfter [solidarisk] for et beløb på 1 086 129 [EUR].
- 31.b) [GEA] og [CPA] hæfter [solidarisk] for et beløb på 827 842 [EUR].«
- Artikel 2, [stk. 2, nr.] 32), affattes således:
- »32) [GEA] er ansvarlig for et beløb på 1 432 229 [EUR]«.
- 21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. april 2010 anlagde sagsøgeren et annulationssøgsmål til prøvelse af afgørelsen fra 2010 med en subsidiær påstand om ændring af størrelsen af den bøde, som selskabet var blevet pålagt.
- 22 Ved dom af 15. juli 2015, GEA Group mod Kommissionen (T-189/10, EU:T:2015:504), annullerede Retten afgørelsen fra 2010 for så vidt angik GEA. Retten fastslog, at Kommissionen havde tilsidesat selskabets ret til forsvar ved at vedtage denne afgørelse uden først at have hørt sagsøgeren. Denne dom blev ikke appelleret.

C. Den omtvistede afgørelse

- 23 Den 29. juni 2016 vedtog Kommissionen den omtvistede afgørelse.
- 24 Afgørelsens artikel 1 gentager ordret den ordlyd af artikel 1 i afgørelsen fra 2010, der er gengivet ovenfor i præmis 20, og som ændrede artikel 2, stk. 2, i beslutningen fra 2009.
- 25 Den omtvistede afgørelses artikel 2 fastsætter bødernes forfaldsdato til den 10. maj 2010.

III. Sagen for Retten og den appellerede dom

- 26 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. september 2016 anlagde GEA et søgsmål med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

- 27 Til støtte for søgsmålet gjorde GEA fem anbringender gældende, hvoraf det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af forældelsesreglerne, det andet en tilsidesættelse af artikel 266 TEUF og retten til forsvar, det tredje en tilsidesættelse af artikel 23, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1/2003, det fjerde en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og det femte, der omfatter to led, en overskridelse af beføjelser og en begrundelsesmangel.
- 28 Ved den appellerede dom tog Retten det fjerde anbringende og det femte anbringendes første led til følge og annullerede den omtvistede afgørelse, idet den fandt, at det var uforholdsmæssigt at undersøge de øvrige anbringender.

IV. Parternes påstande

- 29 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- GEA tilpligtes at betale sagsomkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og for Domstolen.

- 30 GEA har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

V. Om appellen

- 31 Kommissionen har til støtte for appellen fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører en urigtig anvendelse af ligebehandlingsprincippet, af begrebet virksomhed og af reglerne om solidarisk ansvar samt en tilsidesættelse af begrundelsespligten, og det andet en tilsidesættelse af reglerne om fastsættelse af bødernes forfaldsdato på området for konkurrenceretten samt en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

A. Om formaliteten

1. Parternes argumenter

- 32 GEA har gjort gældende, at Kommissionens appel ikke kan antages til realitetsbehandling.
- 33 GEA har i denne forbindelse for det første gjort gældende, at Kommissionen ikke har nogen interesse i at iværksætte appellen, fordi beslutningen fra 2009 ikke længere udgør et retsgrundlag, der gør det muligt at kræve betaling af bøden.
- 34 For det andet har GEA gjort gældende, at Kommissionen ikke har nogen interesse i at iværksætte appellen, da den omtvistede afgørelse ikke er gyldig. Forældelsesfristen for fastsættelse af en bøde udløb nemlig før vedtagelsen af denne afgørelse, eftersom der forløb mere end ti år som omhandlet i artikel 25, stk. 5, i forordning nr. 1/2003, uanset om denne frist er blevet afbrudt eller ej.
- 35 Kommissionen har heroverfor anført, at den har en interesse i at iværksætte appellen til prøvelse af den appellerede dom, idet den for det første har tabt sagen for Retten, og for det andet har GEA ved at gøre gældende, at Kommissionen ikke har nogen interesse i at iværksætte denne appel på grund af en

angivelig overskridelse af forældelsesfristen for pålæggelse af en bøde, bestridt gyldigheden af den omtvistede afgørelse. Ifølge Kommissionen blev et sådant anbringende imidlertid hverken fremsat for Retten eller behandlet af denne. Det følger heraf, at det er ufornuddent at undersøge det.

2. Domstolens bemærkninger

- 36 En appel i henhold til artikel 56, stk. 3, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan undtagen i sager imellem Den Europæiske Union og dennes ansatte iværksættes af medlemsstater og EU-institutioner, der ikke har interveneret i den pågældende sag for Retten. Uanset om de har været part i sagen i første instans eller ej, behøver EU's institutioner for at kunne appellere en af Retten afsagt dom derfor ikke at godtgøre, at de har en interesse i sagen (dom af 8.7.1999, Kommissionen mod Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, præmis 171).
- 37 Det står nemlig Kommissionen frit at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at appellere en af Retten afsagt afgørelse, og det tilkommer ikke Domstolen at prøve Kommissionens valg i så henseende (jf. i denne retning dom af 8.7.1999, Kommissionen mod Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, præmis 172).
- 38 Det er derfor tilstrækkeligt at fastslå, at GEA's indsigelser vedrørende Kommissionens angiveligt manglende interesse savner ethvert grundlag, hvorfor appellen kan antages til realitetsbehandling.

B. Om realiteten

1. Det første anbringende

- 39 Det første anbringende består af to led. Med dette anbringendes første led har Kommissionen foreholdt Retten, at den begik en fejl ved anvendelsen af ligebehandlingsprincippet, begrebet virksomhed og reglerne om solidarisk ansvar, idet den fastslog, at Kommissionen kunne have fastsat den del af bøden, som GEA og ACW fortsat hæftede solidarisk for, anderledes. Dette anbringendes andet led, som skal behandles først, vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

a) Om det første anbringendes andet led

1) Parternes argumenter

- 40 Med det første anbringendes andet led har Kommissionen gjort gældende, at konstateringen i den appellerede doms præmis 111, hvorefter Kommissionen tilsidesatte ligebehandlingsprincippet, hviler på en selvmodsigende begrundelse, der er anført i nævnte doms præmis 108-110, og navnlig på den vage betragtning i samme doms præmis 108 om, at »Kommissionen utvivlsomt [kunne] have fastsat den del af bøden, som ACW og [GEA] fortsat hæftede solidarisk for, anderledes«.
- 41 GEA har bestridt denne argumentation.

2) Domstolens bemærkninger

- 42 Det følger af Domstolens faste praksis, at den pligt til at begrunde domme, der påhviler Retten i medfør af artikel 36 og artikel 53, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, ikke pålægger den at foretage en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de argumenter, der er fremført af parterne i sagen. Begrundelsen kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til den begrundelse, som Retten støtter sig på, og således at Domstolen kan råde over

de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret inden for rammerne af en appel (jf. dom af 14.9.2016, Trafilerie Meridionali mod Kommissionen, C-519/15 P, EU:C:2016:682, præmis 41).

- 43 I det foreliggende tilfælde er det tilstrækkeligt at fastslå, at Rettens argumentation i den appellerede doms præmis 106-111 gør det muligt såvel for Kommissionen at få kendskab til begrundelsen for, at Retten tog GEA's fjerde anbringende fremsat i første instans til følge, som for Domstolen at råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret.
- 44 Det fremgår således entydigt af disse præmisser, at Retten fastslog, at Kommissionen først og fremmest burde have fastlagt størrelsesforholdet mellem den del af bøden, for hvilken ACW hæftede solidarisk med CPA og GEA, og den del, for hvilken ACW hæftede solidarisk med GEA alene, og herefter fordelt nedsættelsen af ACW's bøde i begge de to tilfælde af solidarisk hæftelsesansvar i overensstemmelse med det samme størrelsesforhold.
- 45 Henset til det ovenstående skal det første anbringendes andet led forkastes som ugrundet.

b) Det første anbringendes første led

1) Parternes argumenter

- 46 Med det første anbringendes første led har Kommissionen anført, at Retten i den appellerede doms præmis 108 med urette fastslog, at Kommissionen kunne have fastsat den del af bøden, som GEA og ACW fortsat hæftede solidarisk for, forskelligt med henblik på at begrænse den del af bøden, som GEA kunne være den eneste betalingspligtige for. Ifølge Kommissionen begik Retten i den appellerede doms præmis 106-111 en fejl ved anvendelsen af ligebehandlingsprincippet, idet den tilsidesatte Domstolens praksis om begrebet virksomhed og om solidarisk ansvar samt retspraksis vedrørende konsekvenserne af en bødenedsættelse, der indrømmes et datterselskab inden for en enkelt økonomisk virksomhed.
- 47 Ifølge Kommissionen er det solidariske ansvar blot et udtryk for virksomhedsbegrebet og kan ikke adskilles herfra.
- 48 I denne henseende har denne institution gjort gældende, at GEA, ACW og CPA i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 55, for hele overtrædelsesperioden udgjorde én og samme virksomhed, som den pålagde en enkelt bøde, og at artikel 2, stk. 2, nr. 31) og 32), i beslutningen fra 2009 på den ene side og artikel 2, stk. 2, nr. 31.a), 31.b) og 32), i beslutningen fra 2009, som ændret ved den omtvistede afgørelse, på den anden side i denne forbindelse udtrykker forskellige maksimale bødebæløb, som hver af de juridiske enheder, der udgør denne virksomhed, kunne være solidarisk ansvarlige for.
- 49 Kommissionen har præciseret, at eftersom GEA, ACW og CPA udgjorde en og samme virksomhed, var det ikke nødvendigt at vurdere ligebehandlingen af disse tre selskaber.
- 50 Kommissionen er af den opfattelse, at Retten på trods af den omstændighed, at de omhandlede selskaber var en del af den samme virksomhed, i den appellerede doms præmis 106-111 foretog en kunstig opdeling mellem to grupper af enheder, der var solidarisk ansvarlige, således at denne retsinstans anvendte en teori, der svarer til teorien om den indbyrdes fordeling af det solidariske ansvar, hvilket ifølge Kommissionen er forbudt i overensstemmelse med den lære, der kan udledes af dom af 10. april 2014, Kommissionen m.fl. mod Siemens Österreich m.fl. (C-231/11 P – C-233/11 P, EU:C:2014:256).

- 51 Under disse omstændigheder finder Kommissionen, at der ikke er grundlag for at udelukke et eller flere af de selskaber, der tilhører en og samme virksomhed, fra det solidariske ansvar for betaling af en hvilken som helst del af den bøde, som de er blevet pålagt, og at disse selskaber normalt deler fælles andele af en bøde, der pålægges op til de enkelte selskabers individuelle grænser.
- 52 Kommissionen har gjort gældende, at det maksimale bødebeløb, som hvert selskab, der indgår i en virksomhed i artikel 81 EF's forstand, hæftede solidarisk for, ikke svarer til en specifik periode for deltagelsen i den pågældende overtrædelse.
- 53 Hvad endelig angår den omstændighed, at den bøde, der blev pålagt ACW, blev nedsat til det loft på 10% af selskabets omsætning, som fandt anvendelse på dette selskab, fremgår det af dom af 26. november 2013, Kendrion mod Kommissionen (C-50/12 P, EU:C:2013:771), at GEA's ansvar ikke kan påvirkes af den nedsættelse, der blev indrømmet selskabets tidligere datterselskab ACW, eftersom dette sidstnævnte selskab og GEA på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen fra 2009 ikke længere udgjorde én og samme virksomhed.
- 54 GEA har heroverfor først anført, at Retten med rette fastslog, at Kommissionen uden nogen objektiv begrundelse tilsidesatte ligebehandlingsprincippet. I modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, anvendes dette princip ikke kun på særskilte virksomheder, men ligeledes på forhold mellem selskaber i den samme virksomhed.
- 55 GEA er endvidere af den opfattelse, at Kommissionen ikke har fastsat en enkelt bøde, men to særskilte bøder for to særskilte grupper af enheder, som er solidarisk ansvarlige indbyrdes inden for hver gruppe og for to forskellige overtrædelsesperioder. Dels henviser artikel 2, stk. 2, nr. 31), i beslutningen fra 2009 til perioden fra den 30. september 1995 til den 17. maj 2000, dels henviser denne beslutnings artikel 2, stk. 2, nr. 32), til perioden fra den 11. september 1991 til den 29. september 1995. Denne fordeling er en følge af, at CPA ikke deltog i den pågældende overtrædelse i sidstnævnte periode.
- 56 GEA er endvidere af den opfattelse, at Retten i modsætning til, hvad Kommissionen har hævdet, ikke har anvendt teorien om den indbyrdes fordeling af det solidariske ansvar analogt. Den appellerede dom vedrører ikke ansvar ud fra et internt perspektiv, men spørgsmålet om, i hvilket omfang selskaberne i »GEA-koncernen« er »eksternt« ansvarlige over for Kommissionen.
- 57 Hvad endelig angår virkningerne af anvendelsen af loftet på 10% af omsætningen til fordel for ACW har GEA gjort gældende, at dom af 26. november 2013, Kendrion mod Kommissionen (C-50/12 P, EU:C:2013:771), i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, ikke kan fortolkes således, at et tidligere moderselskab ikke skal påvirkes af anvendelsen af loftet på 10% af dets omsætning på dets tidligere datterselskab.

2) Domstolens bemærkninger

- 58 Det skal imidlertid bemærkes, at ligebehandlingsprincippet er et grundlæggende princip i EU-retten, som er fastslået i artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Dette princip kræver, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre forskelsbehandlingen er objektivt begrundet (dom af 24.9.2020, Prysmian og Prysmian Cavi e Sistemi mod Kommissionen, C-601/18 P, EU:C:2020:751, præmis 101 og den deri nævnte retspraksis). Kommissionen er forpligtet til at overholde dette princip, når den udøver sin beføjelse i henhold til artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 til at pålægge en bøde til virksomheder, der har begået en overtrædelse af EU-konkurrencereglerne, og når den fastsætter bødens størrelse (jf. i denne retning dom af 26.11.2013, Kendrion mod Kommissionen, C-50/12 P, EU:C:2013:771, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

- 59 Når dette er sagt, gælder, at når flere juridiske personer kan holdes personligt ansvarlige for deltagelsen i en overtrædelse af Unionens konkurrenceret, fordi de tilhørte en og samme virksomhed, som kan foreholdes denne overtrædelse, har Kommissionen i henhold til denne bestemmelse beføjelser til at pålægge dem en solidarisk bøde (dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 120).
- 60 Når Kommissionen beslutter at udøve disse sanktionsbeføjelser, kan den imidlertid ikke frit afgøre det ydre solidaritetsforhold og navnlig størrelsen af den bøde, som den kan kræve betalt i sin helhed af hver af de solidarisk hæftende meddebitorer (dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 121).
- 61 Eftersom det EU-retlige begreb om solidarisk hæftelse for betaling af bøder blot er et udtryk for virkningen af virksomhedsbegrebet, stammer Kommissionens fastsættelse af den bøde, hvis fuldstændige betaling hver af de solidarisk hæftende meddebitorer kan afkræves, i et tilfælde som det foreliggende fra anvendelsen af dette virksomhedsbegreb (dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 122).
- 62 I den forbindelse bemærkes, at traktaternes ophavsmænd valgte at benytte virksomhedsbegrebet til at udpege ophavsmanden til en overtrædelse af konkurrenceretten, som kunne straffes i henhold til artikel 81 EF og 82 EF, og ikke andre begreber såsom begrebet selskab eller juridisk person (dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 123).
- 63 EU-lovgiver har endvidere anvendt det samme virksomhedsbegreb i artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 for at definere den enhed, som Kommissionen kan pålægge en bøde for at straffe en overtrædelse af Unionens konkurrenceregler (dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 124).
- 64 Det følger af Domstolens faste praksis, at inden for Unionens konkurrencerets område omfatter begrebet »virksomhed« enhver enhed, som udøver erhvervsmæssig virksomhed, uanset denne enheds retlige status og dens finansieringsmåde. Dette begreb skal forstås som at skabe en økonomisk enhed, selv om denne enhed ud fra et retligt synspunkt udgøres af flere fysiske eller juridiske personer (dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 125, og af 27.4.2017, Akzo Nobel m.fl. mod Kommissionen, C-516/15 P, EU:C:2017:314, præmis 47 og 48).
- 65 Når Kommissionen således i medfør af artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 kan vælge at pålægge forskellige juridiske personer, som er en del af én og samme virksomhed, der er ansvarlig for overtrædelsen, en bøde solidarisk, er Kommissionens fastsættelse af denne bøde, for så vidt som den i et givent tilfælde følger af anvendelsen af virksomhedsbegrebet, som er et EU-retligt begreb, underlagt visse begrænsninger, som indebærer, at der skal tages behørigt hensyn til den pågældende virksomheds kendetegn, således som den var opbygget i den periode, hvor overtrædelsen blev begået (dom af 10.4.2014, Kommissionen m.fl. mod Siemens Österreich m.fl., C-231/11 P – C-233/11 P, EU:C:2014:256, præmis 51).
- 66 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 49 i forslaget til afgørelse, kan den pågældende virksomheds sammensætning i denne forbindelse antage forskellige varianter under denne virksomheds deltagelse i en overtrædelse. Disse varianter kan navnlig indtræde, når overtrædelsen som i det foreliggende tilfælde fortsætter over en lang periode.
- 67 For så vidt som sådanne varianter ikke rejser tvivl om, at virksomheden er en enhed som den juridiske person, som overtrædelsen kan tilregnes, påvirker de ikke Kommissionens beføjelse, nævnt i denne doms præmis 59, til at pålægge flere juridiske personer, der tilhører en og samme virksomhed, en bøde solidarisk.

- 68 I det foreliggende tilfælde var GEA-koncernens struktur, som det fremgår af den appellerede doms præmis 1-3 og 6-8, i den periode, hvor overtrædelsen blev begået følgende. I perioden fra 1991 til den 17. maj 2000 var OCG, som efter sidstnævnte dato var benævnt ACW, et 100%-ejet datterselskab af MG, som blev til GEA fra 2005. I samme periode var OCA, som fra den 30. august 2000 var benævnt CPA, ejet 100% af MG og var i forskellige perioder enten datterselskab til OCG eller dette selskabs direkte moderselskab. OCA var moderselskab med en direkte og fuldstændig kontrol af OCG fra den 30. september 1995 til den 30. september 1999. Fra den 30. september 1999 til den 17. maj 2000 var OCG moderselskab med en direkte og fuldstændig kontrol af OCA og udøvede en direkte kontrol med sidstnævnte selskab.
- 69 Henset til den lære, der følger af dom af 10. september 2009, Akzo Nobel m.fl. mod Kommissionen (C-97/08 P, EU:C:2009:536), var Kommissionen berettiget til i beslutningen fra 2009 at fastslå, at MG, nu GEA, henset til de økonomiske, organisatoriske og juridiske forbindelser bånd, der knyttede de omhandlede selskaber sammen, ved at udøve en afgørende indflydelse på sine datterselskaber, sammen med OCG og OCA, nu ACW og CPA udgjorde en enkelt virksomhed i EU-konkurrencerettens forstand.
- 70 Det følger af ovenstående betragtninger, at Kommissionen med rette kunne fastslå, at GEA, ACW og CPA udgjorde en og samme virksomhed, som under sine forskellige successive sammensætninger begik den omhandlede overtrædelse.
- 71 Det skal således fastslås, at Retten ved i den appellerede doms præmis 55 at konkludere, at der var tale om dels en virksomhed i EU-konkurrencerettens forstand, som bestod af GEA, ACW og CPA fra den 30. september 1995 til den 17. maj 2000, dels en virksomhed som omhandlet i denne ret, der bestod af GEA og ACW fra den 11. september 1991 til den 29. september 1995, fastslog, at der forelå to virksomheder som omhandlet i EU-konkurrenceretten, og således begik en retlig fejl ved en urigtig anvendelse af begrebet »virksomhed« som omhandlet i artikel 81 EF.
- 72 For så vidt som det solidariske ansvar blot er et udtryk for virksomhedsbegrebets fulde virkning, og at der i det foreliggende tilfælde forelå én og samme virksomhed, var Kommissionen berettiget til oprindeligt i artikel 2, stk. 2, nr. 31) og 32), i beslutningen fra 2009 og derefter i artikel 2, stk. 2, nr. 31.a), 31.b) og 32), i beslutningen fra 2009, som ændret ved den omtvistede afgørelse, at fastsætte de maksimale beløb for den bøde, som GEA, ACW og CPA kunne holdes solidarisk ansvarlig for i forhold til betaling af en enkelt bøde i deres egenskab af én og samme virksomhed, som kan drages til ansvar for den pågældende overtrædelse. Som Kommissionen har anført, afspejler fastsættelsen af sådanne maksimumsbeløb i en situation som den omhandlede nemlig ikke specifikke perioder for deltagelsen i den pågældende overtrædelse af de enheder, der udgør den enkelte virksomhed.
- 73 Under disse omstændigheder begik Retten en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 106 og 109 fastslog, at der i det foreliggende tilfælde forelå to solidaritetsforhold mellem GEA, ACW og CPA, selv om disse udgjorde én og samme virksomhed, og to bøder pålagt for to specifikke perioder, som afspejler disse tre selskabers deltagelse i den omhandlede overtrædelse, og tilsidesatte således reglerne om fastlæggelse af solidarisk ansvar, således som de følger af artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003.
- 74 Hvad angår den omstændighed, at GEA i henhold til den omtvistede afgørelse forbliver eneansvarlig for et beløb på 1 432 229 EUR, er denne omstændighed, som generaladvokaten anførte i punkt 53 i forslaget til afgørelse, en simpel automatisk konsekvens af den indrømmede nedsættelse af den bøde, som ACW blev pålagt.

- 75 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at i det tilfælde, hvor to særskilte juridiske personer, såsom et moderselskab og dets datterselskab, ikke længere udgør en virksomhed i artikel 81 EF's forstand på tidspunktet for vedtagelsen af en beslutning, der pålægger dem en bøde, har de ret til individuelt at få anvendt loftet på 10% af omsætningen (jf. i denne retning dom af 26.11.2013, Kendrion mod Kommissionen, C-50/12 P, EU:C:2013:771, præmis 57).
- 76 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 2 og 3, er det i det foreliggende tilfælde ubestridt, at GEA på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen fra 2009 ikke længere udgjorde en økonomisk enhed med ACW og CPA som omhandlet i artikel 81 EF.
- 77 Ud fra denne særegenhed foretog Kommissionen en særskilt beregning af det nævnte loft på grundlag af omsætningen, således som denne blev realiseret i løbet af det regnskabsår, der gik forud for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse (jf. analogt dom af 26.11.2013, Kendrion mod Kommissionen, C-50/12 P, EU:C:2013:771, præmis 67).
- 78 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 8, svarede det beløb, som Kommissionen oprindeligt fandt passende i forbindelse med ACW's solidariske ansvar på grund af selskabets deltagelse i kartellet, i øvrigt til 3 346 200 EUR, dvs. nøjagtigt det samme beløb som det, der blev fastsat for GEA.
- 79 Det skal imidlertid fastslås, at den omstændighed, at Kommissionen i den omtvistede afgørelse holdt dels GEA solidarisk ansvarlig for betalingen af den samlede bøde, som beløber sig til 3 346 200 EUR, dels ACW solidarisk ansvarlig for betalingen af et beløb på 1 086 129 EUR, følger af anvendelsen på ACW af loftet på 10% af omsætningen i henhold til artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003.
- 80 Den omstændighed, at GEA forbliver eneansvarlig for beløbet på 1 432 229 EUR, følger således af den særlige omstændighed, at dette selskab på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen fra 2009 ikke længere udgjorde en enkelt virksomhed sammen med ACW og CPA som omhandlet i artikel 81 EF.
- 81 I denne sammenhæng kan GEA ikke med føje gøre gældende, at der er sket en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet til skade for selskabet. I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at en tilsidesættelse af dette princip ikke kan fastslås i en situation som den foreliggende, hvor et datterselskab, der på tidspunktet for vedtagelsen af en afgørelse, der pålægger en enkelt virksomhed, som det tilhørte, en bøde, ikke længere er en del af denne enkelte virksomhed, har ret til individuelt at blive omfattet af loftet på 10% af omsætningen. Denne specifikke omstændighed gør det ikke muligt at fastslå, at de berørte selskaber befandt sig i sammenlignelige situationer (jf. i denne retning dom af 26.11.2013, Kendrion mod Kommissionen, C-50/12 P, EU:C:2013:771, præmis 68).
- 82 Under alle omstændigheder kan en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet ikke med føje påberåbes, eftersom der i det foreliggende tilfælde, således som det fremgår af denne doms præmis 73, ikke foreligger to solidaritetsforhold, som afspejler specifikke perioder, og der derfor ikke kan foretages nogen fordeling af det solidariske ansvar.
- 83 Artikel 2, stk. 2, nr. 32), i beslutningen fra 2009, som ændret ved den omtvistede afgørelse, der pålægger GEA en bøde på 1 432 229 EUR, er derfor ikke rettet til CPA, ikke fordi dette punkt vedrører en specifik overtrædelsesperiode, i løbet af hvilken dette selskab ikke deltog i den af Kommissionen konstaterede samlede overtrædelse, hvilket ikke er tilfældet, men blot fordi det bødebæbeløb, som CPA skal betale for sin individuelle deltagelse i denne overtrædelse, på grund af selskabets tilhørsforhold til den virksomhed, der begik den, er fuldstændigt dækket af de bødebæbeløb, der er omhandlet i nr. 31.a) og 31.b), i den pågældende artikel 2, stk. 2.
- 84 Under disse omstændigheder må det fastslås, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 111 at fastslå, at Kommissionen ikke havde overholdt sine forpligtelser i henhold til ligebehandlingsprincippet.

85 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første anbringendes første led tiltrædes.

2. Det andet anbringende

86 Det første anbringende består af to led. Med anbringendets første led har Kommissionen i det væsentlige foreholdt Retten at have begået en fejl ved at fastslå, at den omhandlede bødes forfaldsdato først kunne fastsættes fra datoen for modtagelsen af meddelelsen om den omtvistede afgørelse. Dette anbringendes andet led, som skal behandles først, vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

a) Om det andet anbringendes andet led

1) Parternes argumenter

87 Med det andet anbringendes andet led har Kommissionen foreholdt Retten, at den ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for sin konstatering i den appellerede doms præmis 126 om, at forpligtelsen til at betale bøderne udelukkende følger af den omtvistede afgørelses artikel 1, og at disse bøders forfaldsdato først kunne fastsættes fra datoen for modtagelsen af meddelelsen af denne afgørelse.

88 GEA har heroverfor anført, at den appellerede dom er tilstrækkeligt begrundet.

2) Domstolens bemærkninger

89 Som anført i denne doms præmis 42, indebærer den begrundelsespligt, der påhviler Retten, at den klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, den har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.

90 I det foreliggende tilfælde er det tilstrækkeligt at fastslå, at Rettens argumentation i den appellerede doms præmis 122-125 gør det muligt såvel for Kommissionen at få kendskab til begrundelsen for, at Retten tog GEA's femte anbringendes første led i første instans til følge, som for Domstolen at råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret.

91 Det fremgår nemlig i det væsentlige af disse præmisser, at eftersom den oprindelige affattelse af artikel 2, stk. 2, nr. 31) og 32), i beslutningen fra 2009 blev erstattet med affattelsen i den omtvistede afgørelses artikel 1, nåede Retten i den appellerede doms præmis 126 frem til den konklusion, at forpligtelsen til at betale bøderne udelukkende følger af den omtvistede afgørelses artikel 1, og at disse bøders forfaldsdato først kunne fastsættes fra datoen for modtagelsen af denne afgørelse.

92 Det andet anbringendes andet led skal derfor forkastes som ugrundet.

b) Det andet anbringendes første led

1) Parternes argumenter

93 Med det andet anbringendes første led har Kommissionen foreholdt Retten at have begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 126 at fastslå, at bødens forfaldsdato i den foreliggende sag først kunne fastsættes fra datoen for modtagelsen af meddelelsen om den omtvistede afgørelse.

94 Kommissionen har præciseret, at annullationen af afgørelsen fra 2010 har medført, at ikke blot artikel 2, stk. 2, nr. 31) og 32), i beslutningen fra 2009 blev sat i kraft igen, men at den oprindelige forfaldsdato, der er fastsat i denne beslutnings artikel 2's sidste stykke, ligeledes blev sat i kraft igen.

- 95 Kommissionen har i denne sammenhæng gjort gældende, at den havde ret til at ændre størrelsen af den pålagte bøde og det solidariske ansvar uden nødvendigvis at fastsætte en ny forfaldsdato for denne bøde. Kommissionen er således af den opfattelse, at selv om den ved den omtvistede afgørelse ændrede de dele af den dispositive del af beslutningen fra 2009, som fastsatte bødens størrelse og det solidariske ansvar, var den ikke forpligtet til at fastsætte en forfaldsdato for den pålagte bøde, som lå efter datoen for meddelelsen af den omtvistede afgørelse.
- 96 Ifølge denne institution ville det, såfremt Domstolen skulle bekræfte, at den skulle fastsætte en forfaldsdato for bøderne, der ligger senere end datoen for meddelelsen af en ændringsafgørelse såsom den omtvistede afgørelse, føre til fortabelse af de påløbne renter af den resterende del af bøden fra den oprindeligt fastsatte forfaldsdato, hvilket ville begrænse dens skønsmargen og mindske effektiviteten af de bøder, den har pålagt.
- 97 Under disse omstændigheder er Kommissionen af den opfattelse, at den i det foreliggende tilfælde med henblik på ikke at stille GEA ringere end ACW og CPA havde ret til at fastsætte bødernes forfaldsdato til den 10. maj 2010.
- 98 GEA har heroverfor anført, at selv om det er korrekt, at Kommissionen har beføjelse til at fastsætte bødernes forfaldsdato og den dato, fra hvilken morarenterne begynder at løbe, omfatter denne beføjelse ikke fastsættelsen af en forfaldsdato for morarenterne, som ligger forud for den dato, hvor bøderne blev fastsat. Det er ikke muligt under henvisning til EU-rettens effektive virkning at begrunde fastsættelsen af en forfaldsdato for en bøde, der ligger forud for meddelelsen af den afgørelse, som udgør grundlaget for denne bøde.
- 99 For så vidt som bødens forfaldsdato ikke kan fastsættes til en dato, der ligger forud for meddelelsen af den omtvistede afgørelse, kan renterne vedrørende betalingen af bøden ifølge GEA følgelig først begynde at løbe fra datoen for meddelelsen af denne afgørelse i overensstemmelse med princippet om, at accessoriske krav følger hovedkravet.

2) Domstolens bemærkninger

- 100 Kommissionens afgørelser, hvorved den pålægger bøder for overtrædelser af EU-konkurrenceretten, fastsætter navnlig størrelsen af de pågældende bøder og morarenter samt oplysninger om Kommissionens bankkonto, hvorpå de berørte virksomheder skal indbetale disse bøder. I disse afgørelser fastsættes også fristen for betaling af de pålagte bøder. For at undgå tvangsinddrivelse skal betalingen foretages inden udløbet af denne frist.
- 101 I denne henseende bemærkes, at i henhold til artikel 299 TEUF kan Kommissionens afgørelser, der indebærer en forpligtelse for andre end medlemsstaterne til at betale en pengeydelse, tvangsfuldbyrdes.
- 102 Det skal ligeledes bemærkes, at det følger af artikel 278 TEUF, at indbringelse af klager for Den Europæiske Unions Domstol til prøvelse af sådanne former for afgørelser ikke har opsættende virkning.
- 103 Det følger heraf, at Kommissionens afgørelser kan tvangsfuldbyrdes på de betingelser, der er fastsat i artikel 299 TEUF, og at de bøder, som disse afgørelser indeholder, principielt forfalder ved udløbet af den frist, der er fastsat i disse afgørelser.
- 104 Under disse omstændigheder, og henset til formålet om at sikre en effektiv overholdelse af EU-konkurrenceretten, skal det fastslås, at debitor principielt skal foretage den betaling, der påhviler ham, inden den forfaldsdato for denne betaling, som Kommissionen har fastsat i sin afgørelse.

- 105 I det foreliggende tilfælde vedtog Kommissionen oprindeligt i artikel 2, sidste stykke, i beslutningen fra 2009 en forfaldsdato for de pålagte bøder, der var fastsat til udløbet af en frist på tre måneder fra meddelelsen af denne beslutning for alle de virksomheder, som beslutningen var rettet til.
- 106 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 124, blev afgørelsen fra 2010, hvorved Kommissionen bestemte, at beslutningen fra 2009 skulle ændres, dels fordi den bøde, der blev pålagt ACW, oversteg loftet på 10% af omsætningen, dels fordi den bøde, som ACW blev holdt solidarisk ansvarlig for sammen med GEA og CPA, skulle nedsættes, annulleret af Retten ved dom af 15. juli 2015, GEA Group mod Kommissionen (T-189/10, EU:T:2015:504), for så vidt som den vedrørte GEA. Denne annullation bevirkede, at den oprindelige affattelse af artikel 2 i beslutningen fra 2009 blev sat i kraft igen, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 125.
- 107 Denne affattelse blev imidlertid på ny erstattet af den affattelse, der følger af den omtvistede afgørelse. Denne afgørelses artikel 2 fastsatte en ny forfaldsdato for bøderne, nemlig den 10. maj 2010.
- 108 Denne dato ligger dels forud for datoen for modtagelsen af meddelelsen af den omtvistede afgørelse, dels efter forfaldsdatoen for bøderne fastsat i beslutningen fra 2009. Den svarer til den forfaldsdato, der er angivet i en skrivelse fra Kommissionen af 9. februar 2010, som blev vedlagt afgørelsen fra 2010.
- 109 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen har en beføjelse, som omfatter muligheden for at fastsætte forfaldsdatoen for den bøde, som den udsteder, og den dato, fra hvilken der påløber morarenter, at fastsætte satsen for disse renter og træffe foranstaltninger til gennemførelse af afgørelsen ved i givet fald at kræve, at der stilles en bankgaranti til dækning af den pålagte bødes hovedstol og renter. I mangel af en sådan beføjelse ville den fordel, som virksomhederne kan opnå ved for sen betaling af bøderne, medføre en svækkelse af de sanktioner, som Kommissionen har pålagt som led i den opgave, der er overdraget den med at påse, at EU-konkurrencereglerne anvendes.
- 110 Som generaladvokaten har anført i punkt 62 i forslaget til afgørelse, vedrørte den ændring, der blev foretaget af artikel 2, stk. 2, nr. 31) og 32), i beslutningen fra 2009, først ved afgørelsen fra 2010, som siden blev annulleret, og derefter ved den omtvistede afgørelse, i det foreliggende tilfælde udelukkende størrelsen af den bøde, der blev pålagt ACW, og den nye fastsættelse af solidaritetsforholdet, men ikke pålæggelsen af bøden som sådan eller bødens samlede beløb. Det skal derfor bemærkes, at i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 126, udgør artikel 2 i beslutningen fra 2009 retsgrundlaget for GEA's, ACW's og CPA's forpligtelse til at betale bøden og ikke den omtvistede afgørelses artikel 1.
- 111 Under disse omstændigheder må det fastslås, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 126 at fastslå, at bødernes forfaldsfrist først kunne fastsættes fra datoen for modtagelsen af meddelelsen om den omtvistede afgørelse.
- 112 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet anbringendes andet led tages til følge.
- 113 Den appellerede dom bør derfor ophæves.

Sagens hjemvisning til Retten

- 114 I overensstemmelse med artikel 61 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol skal Domstolen, når den giver appellanten medhold, ophæve den af Retten truffene afgørelse. Domstolen kan herefter selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse

- 115 Det skal i denne forbindelse fastslås, at Domstolen i det foreliggende tilfælde ikke råder over de nødvendige oplysninger til at træffe endelig afgørelse om alle de anbringender, der blev påberåbt i første instans.
- 116 De aspekter af tvisten, som disse anbringender rejser, indebærer en undersøgelse af faktiske spørgsmål på grundlag af oplysninger, som dels ikke er blevet vurderet af Retten i den appellerede dom, idet denne i dommens præmis 128 fandt, at en sådan undersøgelse var overflødig, eftersom den tog GEA's fjerde anbringende og det femte anbringendes første led til følge, dels ikke er blevet drøftet for Domstolen, hvoraf følger, at sagen på dette punkt ikke er moden til påkendelse.
- 117 Sagen skal følgelig hjemvises til Retten, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Sagsomkostninger

- 118 Da sagen hjemvises til Retten, skal spørgsmålet om sagsomkostningerne udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

- 1) **Den Europæiske Unions Rets dom af 18. oktober 2018, GEA Group mod Kommissionen (T-640/16, EU:T:2018:700), ophæves.**
- 2) **Sag T-640/16 hjemvises til Retten.**
- 3) **Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.**

Underskrifter